

כתב עת לתרבות חומרית
1280°C

ניליון 39 ||| 2019

מחיר: 50₪ כולל מע"מ

0 0232000002 1

תוכן

4 **אורלי נזר_המרוץ לקאנון** כשאת אומרת קראפט למה את מתכוונת? סדרת מאמרים על שדה הקרמיקה הישראלית_כתבה רביעית בסדרה

11 **חנה הרצוג_תנסי ותראי** שיחה עם אילה צור לאחר אירועי 'צבע טרי' 2019

17 **צפנת בודהנא ויינברגר_אם רץ ליבך** עבודה

18 **גלי גרינשפן_FIERCE PASSENGER** ריאיון עם לינדה סורמין

28 **יונת חמיידס_אחד על אחד** מחזות עליונים

30 **יבגניה קירשטיין_מאמאקרמיקה**

31 **אינה ארואטי_ביקורי תערוכות** A COMPOSITION=1+X+Y

36 **צוללת**

42 **רייצ'ל קניבון_399 ימים** עבודה

44 **יאיר לוי_צורות הטבע שלי מומצאות** ריאיון עם ענת שיפטן

54 **ליאורה רוזין_ביקורי תערוכות_יחסי גומלין** תערוכה קבוצתית

60 **דורית בן טוב_נאות הכיכר 2018**

62 **עדי שבתאי 199_סימפוזיון הקרמיקה 2018** גבעת חביבה

64 **רינה קמחי_גינה שחורה בחדר לבן** צילום מתערוכה

66 **לנטנה_ביקורי תערוכות_קבוצתית** תערוכה קבוצתית

70 **יאיר פלמור_אריה קוטלר 1940-2019** לזכרו

72 **דורית בן טוב_לקראת סימפוזיון 2019**

76 **מיכל קורן_טכנולוגיה של החומר** מה הצבע שלך?

כותבים בגיליון

(לפי סדר הכתבות)

יאיר לוי הוא יליד 1974. בעל תואר בראיית חשבון, תואר במדעי החברה מטעם האוניברסיטה הפתוחה וכן בוגר המגמה לעיצוב קרמי בבצלאל 2017.

ליאורה רוזין היא מעצבת וחוקרת עיצוב המתמחה בפיתוח מוצר וחדשנות אסטרטגית עבור תעשיית המזון. מרצה במחלקה לעיצוב תעשייתי ובתוכנית לתואר שני בעיצוב תעשייתי בבצלאל. יזמה פרויקטים עצמאיים של עיצוב ואצרה תערוכות למוסדות ולאירועים בארץ ובעולם.

דורית בן-טוב היא יוצרת בחומר, במילים ובמחשבה. בוגרת החוג להפרעות בתקשורת באוניברסיטת תל אביב.

עדי שבתאי פפו היא מנהלת אגודת אמני קרמיקה/עמותת אמנים יוצרים ואת גלריה BY5.

יאיר טלמור הוא בוגר לימודי אמנות וחינוך בבית הספר לאמנות - המדרשה, מכללת בית ברל. עובד בארכיון סדנת ההדפס ירושלים ובמרכז המידע לאמנות ישראלית במוזיאון ישראל, ירושלים.

מיכל קורן היא אמנית, בוגרת המחלקה לעיצוב קרמי בבצלאל. יוצרת ומלמדת בסטודיו שלה ביפו.

ד"ר אורלי נזר בן חיים היא חוקרת קדרות סטודיו ישראלית מוזרנית. בעלת תואר דוקטור מהמחלקה לאמנויות באוניברסיטת בן גוריון וכיום חוקרת במסגרת פוסט-דוקטורט במחלקה לסוציולוגיה ואנתרופולוגיה שם.

חנה הרצוג היא בוגרת המחלקה לעיצוב קרמי בבצלאל. כיום תלמידת תואר שני במדיניות ותיאוריה של האמנויות שם. מציגה בארץ ובעולם ומדריכה סיורי אמנות.

גלי גרינשפן היא מרצה לאמנות. בוגרת המחלקה לעיצוב קרמי ולימודי תואר שני באמנות בבצלאל. אמה לשלושה ילדים.

יונת חמיידס היא אמנית יוצרת. בוגרת לימודי תעודה באמנות (התמחות בקרמיקה) ב-Holmesglen Institute of Tafe, מלבורן, אוסטרליה. בעבר עסקה בעריכת דין. הציגה תערוכות יחיד ב-2018 וב-2019.

יבגניה קירשטיין נולדה בסנט פטרסבורג, רוסיה, ושם סיימה לימודי אמנות בבית הספר על שם ראריך. מומחית לשחזור יצירות אמנות. עלתה לישראל ב-2012. משנת 2015 לומדת במחלקה לעיצוב קרמי בבצלאל.

אינה ארואטי הייתה האוצרת של בית אהרון כהנא בשנים 1990-2017. כיום אוצרת עצמאית. כותבת מאמרים לתערוכות שבהם חושפת את עברו היצירתי של האמן.

Fierce Passenger

גלי גרינשפן מראיינת את לינדה סורמין

האמנית לינדה סורמין - אמנית בינלאומית מרתקת שחיה ויוצרת בניו יורק - משוחחת על מיתוסים, על סיפורי הגירה משפחתיים ועל חומריות בועטת המאפיינת את פסלי הקרמיקה והמיצבים שלה.

כששוחחנו לא מזמן הזכרת את התעניינותך במיתוסים מקומיים. האם יש סיפור, מיתוס מסוים שמעסיק אותך כרגע?

לאחרונה, כחלק מפעילותי בתוכנית רזידנסי בעיר ג'וגו-ג'קארטה שבאינדונזיה, ביקשתי מאנשים לספר לי על מיתוסי בריאה מקומיים והקשבתי לסיפורים על הכפר טרטונג (Tartung) שממנו הגיעה משפחתי. סיפור אחד נשמע כך: בכפר טרטונג יש חור (מערה) ובו חי נחש. אותו נחש רצה להתחתן עם אחת מבנות המנולאנג (Manullang), שהיו ידועות ביופיין ובעוצמתן הפראית והאכזרית. הנחש הגיח מהחור בכפר וניסה לפתות אותן; אחת מבנות המנולאנג הולידה נמר. הרעיון שאותם קדמונים יכלו לקיים תקשורת ישירה ובלתי אמצעית עם אותם יצורים מיתולוגיים סקרנה אותי והניעה אותי להבין טוב יותר כיצד סיפורים אלה עיצבו את ההיסטוריה המשפחתית הפרטית שלי.

מיסיונרים לארוחה בביתו. כשישבו כולם סביב השולחן לקראת הארוחה, ביקשו ממנו המיסיונרים להרכין ראשו בתפילה, וכשעשה זאת בחדר ועצם את עיניו, הם גזו את שערו. אצל השמאן השיער הוא שנושא את הכוח החיוני הרוחני - הוא ארוך ומלא אנרגיה קדושה; משנגזר - נלקחו ממנו לתפיסתו כוחותיו הרוחניים. זה היה טראומטי מאוד. נראה שבו במקום הוא נפל אל הרצפה, ומאותו הרגע ואילך נעשה הכפר נוצרי. את הסיפור הזה לא הכרתי עד לא מזמן, זמן קצר לפני שנסעתי לאותו ריידנסי באינדונזיה. סיפורים משפחתיים נהפכים למיתוסים. אני מנסה לספר לך אותו כמו שאני זוכרת, אבל כמו ביצירת האמנות נוצרים מרווחים, מקומות שבהם נוצרת סיפורת, פיקציה.

האם בחייך את מאמצת ערכים של התנגדות, חתרנות?

למרבה האירוניה גדלתי במשפחה שהמסר החינוכי בה היה לעמוד על שלי ולהיאבק על דעותיי, אפילו שבאותה עת זה היה בהקשר נוצרי. בכל אותן שיחות רבות עם אבי - בדרך כלל בנושאים תאולוגיים, זה היה חינוך דתי נוקשה - אבי תמיד עודד אותי לפתח מחשבה ביקורתית, לחקור חקירה מעמיקה ולשאל שאלות, ואני אסירת תודה לו על כך. זה היה דיון פעיל ומעמיק על אותם טקסטים נוצריים ודרך חיים. כילדה חווייתי מקום מכבד והזדמנות לפתח דעה וקול משלי בתוך משפחה שנתנה מקום לסוג קריאה ביקורתית. למדתי לעמוד על שלי בקבוצה ובקהילה, ולא להירתע מדיון עם מי שדעותיו שונות משלי או אפילו מנוגדות להן. תמיד היה מקום לשית. העיקרון שיש לי את הזכות לחשוב ולחיות אחרת מאחרים נכלל בחינוך שקיבלתי, ועודדו אותי לפעול על פיו.

אם נחזור לרעיון הנוודות, אולי התחושה של שורשים במקום קבוע היא אשליה מול מציאות

שבה אנשים מצויים בתנועה ובשינוי מתמידים?

הרעיון של מהפך, שינוי, מעבר ואבדה היו רעיונות מרכזיים במיצב 'Fierce Passangers' שהוצג בגלריה CUAG (Carlton University Art Gallery) באוטווה, קנדה. כשנכנסתי לגלריה לראשונה, זיהיתי מקום רחב ידיים עם תקרות גבוהות. מיד דמיינתי אותה כאולם תיקונים לכלי שיט וספינות, וראיתי מול עיני את חלק הספינה הנושא את המטען. ספינה היא מכל שבו אנשים עוברים ממקום אחד לאחד, מחויה אחת אל חויה אחרת, והרציף 'היבש' הוא המקום שאליו הספינות מגיעות לתיקון ולהתחדשות. בתוך המהפך יש את רגע ההגעה לחוף, רגע של דממה ותיקון. המחשבה על אותו רגע של התבוננות פנימית והשתקפות ריגשה אותי.

באמצעות הרשתות החברתיות הזמנתי אנשים מקנדה ומארצות הברית להביא חפץ משמעותי לחייהם שמייצג חויה של הגירה או זיכרון תרבות. כמהגרת הרגשתי שחפצים נפגעים בזיכרונות משפחתיים, ותהיתי מהם הדברים שאנחנו נאחזים בהם, ומהם הדברים שנזנחו מאחור. רציני שהשאלות האלה יתעוררו בתערוכה. במקביל הזמנתי להתארח בשידור חי בתוכנית הרדיו הארצית Ontario Today, ולשידור הזה הזמנתי את אותם אנשים לשוחח איתי על אותם חפצים. למעשה,

אני מהגרת. נולדתי בבנגקוק, וכשהייתי בת חמש עברתי עם משפחתי לעיירה קטנה באונטריו, קנדה, ללא הרבה שאריות מוחשיות שיישאו איתן את התרבות התאי-סינית או האינדונזית. בילדותי הייתי מוקפת סיפורים. אבי היה כומר, כך שהאופן שבו גיבשתי את הבנתי את העולם ואת תפיסתי אותו עברה דרך הקשבה לסיפורים, בעיקר סיפורי התנ"ך. באופן טבעי, כשהגעתי לאינדונזיה בשנת 2014 התחלתי לחפש סיפורים מקומיים. כשהגעתי לסומטרה - פרובינציה בצפון אינדונזיה - נדהמתי לפגוש אנשים שיכלו להתבונן בפני ולומר לי: 'את חצי משבט הבתאק (Batak), חצי סינית'. אנשים זיהו בפני דבר שמעולם לא יכולתי לראות בעצמי. זה היה מפתיע ומרגש.

הסיפור על הנחש נשאר מעורפל. האם הוא קשור לדימוי הנחש כמו שהוא מופיע במסורות יהודיות ונוצריות בהקשר של פיתוי אבל גם ריפוי ובריאה?

לדימויים של ריפוי ובריאה נחשפתי בילדותי, אבל כשנתקלתי במיתוס הנחש בהקשר של תרבות הבתאק האינדונזית, הוא היה חושני יותר, המיניות הייתה מעוררת ועליזה ובעלת עוצמה ואלומות. ההכלה של סתירה זו הציתה אצלי ניצוץ חדש לאפשרויות ביצירה ובאמנות שלי - עוצמה ואיום, הארזי והרוחני. נאמר לי שהסיפורים האלה לא נכתבו כדי שאנשים ימשיכו להגיע לאזור הזה במטרה למצוא אותם. לכתוב את הסיפורים משמעו לתת אותם ולאבד ערך מרכזי בתרבות - המסירה הבין-אישית ללא תיווך. לי נמסרו פרגמנטים, הבהובים של דימוי והכרה.

בכפרי הבתאק מצאתי את דימוי הנחש המסורתיים מגולפים על מפות השמאנים, מופיעים לצד קליגרפיות. מכיון שאיני יכולה לקרוא את הכתוב, הדימויים הם שמוותירים חותם. השמאן בשבטי הבתאק היה חלק ממערכת המשפט והצדק. הדין נעשה במרכז הכפר, וכשאדם ביצע עבירה או פשע, כל הכפר היה מגיע, צופה ולעיתים גם משתתף בטקסים של עשיית הצדק והענישה - הליך שהיה טקסי וגופני.

עוד מסורת שעניינה אותי מאוד היא המרנטאו (Merantau) - הרעיון שגבר בן 18 נהפך למבוגר חדש בקהילה ולכן עליו למצוא לעצמו מקום, כפר חדש משלו. הוא היה עוזב את הכפר, נודד ומחפש אזור לא מיושב שבו יוכל להקים בית. כשהגיע היה נוטע עץ בניאן (Banian), וכך מסמן את המקום שיהפוך למרכז הכפר. רהיט אכן שהיה בונה במקום היה הפך למקום המושב של בית הדין, והכפר החדש נברא כקהילה. מסורת זו של נוודות - עקירת שורשים ונטיעה, מציאת בית במקום אחר - השפיעה גם על משפחתי.

בסיפור המשפחתי שלך שזורות תפיסות מקומיות אינדונזיות, אבל הוא רווי מהפכים ומעברים.

זה צומת מעניין שבו נפגשים הסיפור הפרטי וההיסטוריה המשותפת והמיתוסים.

אני בפתחו של מסע ומחקר ומקווה לאחות יחד את הפרגמנטים הזעירים של מידע והיסטוריות שאני אוספת. אני יודעת שכל פיסה כזאת מוקפת חורים, פערי מידע והקשר - פערים שמושכים ומזמינים אותי. סבא-רבא-רבא שלי היה השמאן בקהילה שלו, יועץ ראשי לראג'ה - מנהיג הכפר - כשהמיסיונרים הלותרנים הגיעו מהולנד כחלק מהמסע הקולוניאליסטי. הם הגיעו במטרה להפוך את הכפר לקהילה נוצרית. הוא כמוכן התנגד ונאחז באמונות ובמסורות של הבתאק, וכמו כל המנהיגים הרוחניים במקומותיהם, השפעתו על הקהילה הייתה עצומה. יום אחד הזמנו אותם

יימתחו באופן דומה. אני עוקבת אחרי הנתיב שהחומר מזמין אותי אליו. אני כמוכן יכולה להשפיע על מצב החומר בעצמי, ובמידת מה אני גם עושה זאת, אבל במפגש שלי איתו אני משתדלת להישאר קשובה ולהגיב. באופן שאני בונה את הרישומים התלת-ממדיים האלה אני מזמינה את החומר עצמו להתנהג לא כשורה, להתפרע ולהרחיב את עצמו מעבר לגבולותיו; אני מזמינה את החומר לשאוף ולהגיע לצורות שהוא לא יכול לשאת. ככל שאני עובדת יותר על המבנים, כך חלק מהם נעשים כבדים ושביירים מכדי לעמוד בתנועה או להחזיק את המשקל של עצמם כשהם מוצגים בגלריה. המצב של חלקים פגיעים שמוחזקים יחד בשטף התנועה הוא מתח מרגש בעיניי.

אבל עם זאת האם יש להם מרכז חזק?

לפעמים כן, ולפעמים לא. יש עבודות שבהן אני יוצרת באקסטרודר חוליות גדולות של חומר לשרפה בטמפרטורה גבוהה או פורצלן - חומרים עמידים וקשיחים - וזה יוצר ליבה יציבה להמשך בניית הקומפוזיציה. אבל לפעמים סוג של מבנה אדריכלי יכול לתעתע. המבניות שלו נדמית אמינה, איתנה, אבל אחרי שרפה בחום גבוה במידה קיצונית ומתח של שרפות מרובות, החומר 'כושל' ונדמה שהמבנה לא ישרוד.

רעיון ההישרדות מהותי. ארבע שנים עבדתי בארגוני סיוע ופיתוח הומניטרי בכמה קהילות בלאוס. העבודה כללה תמיכה בתוכניות לאם וילד ובתוכניות בריאות, חפירת בארות ופרויקטים של טיהור מים, וגם סיוע במקרים של שיטפונות ורעב. בהתנסויות האלה נחשפתי למצבים של פגיעות בחיי אדם. בשבילי כאמנית השבירות של מערכות ומבנים המחישה את הזמניות שלנו כבני אדם בעולם, חשפה את חוסר הקיימות שמערכות פוליטיות, כלכלות ומדינות מתנהלות בו, ואת התסבוכות שמביא איתו המנגנון. המבנים שאני יוצרת משקפים את המציאות המטרדית והמסובכת הזאת. תמיד תהיה בהם חוליה זקופה שלא תשרוד, קו ישר שבחום ובטראומה של התהליך ייכשל ולא יעמוד בכונתו המקורית.

כשצפיתי בהדגמות שלך, הרגשתי עירוב בין השבירות שהזכרת ובין תחושת ביטחון חזקה. איזון בין הקריסה והכישלון ובין הידיעה שדברים בסופו של דברים מחזיקים. יש בעבודות תחושת חיוניות, אולי זו אנרגיה של לוחמת?

בשנות התשעים עבדתי עם אנשים במצבים קשים. הכוחות המחוללים והיצירתיים שהיו חלק מחיי היומיום חיזקו אותי ונתנו לי השראה. הרצון לשגשג מעבר להישרדות הגופנית הבסיסית התבטא בעוצמה במחזיקה, בריקוד, בציוה, בצבעים עזים בטקסטיל ובקדרות. ההתרחבות של החוויה האנושית באמצעות יצירת תרבות שינתה אותי. נהגתי לצאת מהמשרד הממוזג ולראות אנשים יוצרים בידיים. הנחישות, ההגדרה העצמית האנושית בעבודת יד וההבעה היצירתית - בכל אלה היו חיוניות וחוסן נפשי, ורציתי לחוות את זה בעצמי. חוויות קודמות התרחשו בראשי, במחשבותי, ורציתי לעבד את הרעיונות האלה דרך גופי שלי. החלטתי לחזור ללמוד אמנות בקנדה, וקרמיקה הייתה המדיום שהזמין אותי להעצים את חוש המישוש. הרגשתי שהרעיונות והסיכונים

לינדה סורמין (Linda Sormin), Sketch for Wet Dream Architecture, 2018, קרמיקה מוונגת ומצויה צילום: בריאן אוגלסבי (Brian Oglesbee)

השידור בתוכנית הוא חלק מהמסורת הקנדית של מסירה בעל פה. התרגשתי מעוצמת השיתוף ומהאינטימיות - למשל של שורד ממלחמת העולם השנייה או מישהו ששרד אלימות משפחתית, שעזבו את מקומם ובנסיבות מאתגרות ומסוכנות היגרו.

בפסלים שאת יוצרת פיסות חפצים וחלקי דברים מוחזקים באופן איתן - ניגוד מעניין בין תהפוכות לאחיה.

מעניינות אותי הפעולות של להיות בתנועה, של איסוף פיסות פסולת או מזכרות שכשהן לעצמן אין להן היגיון תרבותי שלם, כמו למשל שבר קרמיקת קיטש או קישוט עוגת חתונה של חבר שניתנה לי לאחר שמערכת היחסים כשלה. אני צוברת אותם, והם מוצאים את דרכם לפסלים שלי. הרשת המופשטת שאני טווה בעבודת פינצ'ינג ידנית בחומר מחזיקה בהם וגם בסיפור של מי שהחזיק אותם. כך החפץ נשמר (או אובד) בארכיון קרמי, נצרף אך נותר פגיע. החפץ המצוי מוטמע ומוחזק בחלל הפנימי בין הרקמות, במבנה קווי עשוי קרמיקה, מאוחסן בין הצלעות, בבטן האנוייה.

אני מוצאת הקשרים בין-תרבותיים מרתקים בעבודותייך, ועם זאת אי אפשר שלא לשים לב לתנועה ולקצב של תנועת היד בעבודת הפיסול והפינצ'ינג. האם יחסך לתהליך העבודה בחומר מטפורי?

התשובה הכנה תהיה שאת רוב התהליך מוביל החומר - החומר מקיים את הסוכנות שלו, את הרצון ואת ההתנהגות הטבעית לו. ביום מסוים הפורצלן יכול להיות רטוב יותר והחוליות שאני בונה בו ייטו לקרוס מעט ולהשתפח, או אם ביום אחר הטרסה-קוטה קשיחה אבל גמישה, הקווים

המגולמים בתהליכים של עיבוד החומר הם אמיתיים. הדברים קרו בזמן אמת, באמצעות כוחות קיימים - החום אמיתי, האש אמיתית, התהליך אינו אשליה. באופן ממשי החומר הופך מפניע ורך לחומר מוצק וחסון, שינוי שלא יכול להיות לקרות לולא האש החום - הטראומה.

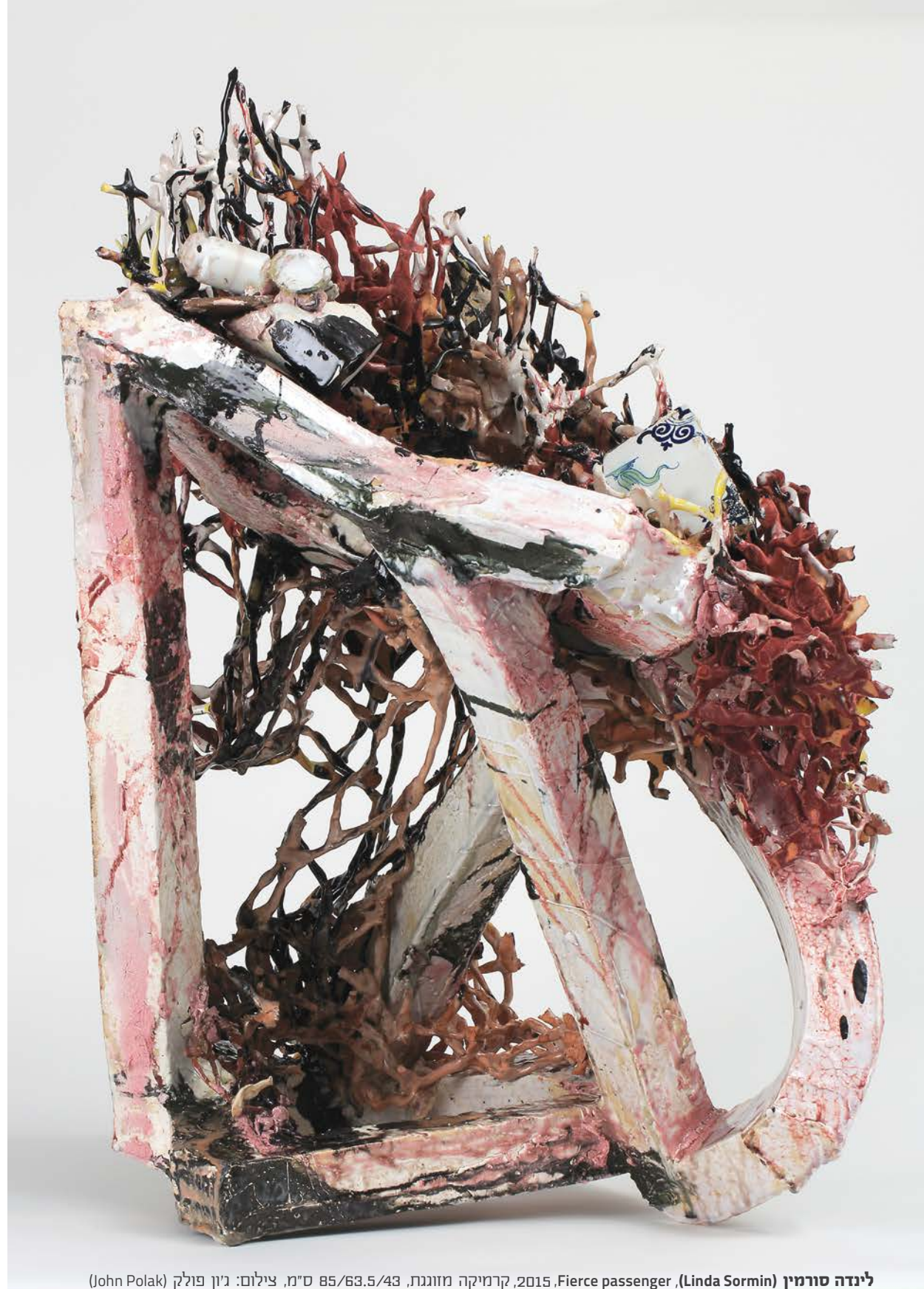
כיצד את חווה הצלחה בחיך ובעבודתך כאמנית?

הצלחה בחיים והצלחה בסטודיו הן בשבילי חוויות מקבילות לטוב ולרע - מה שקורה בסטודיו משפיע על מסלול חיי ולהפך. אני מוצאת עונג רב במחשבה על האפשרות להרחיב ולמצות את האתגרים ואת השאלות המעסיקות אותי, הרבה מעבר למה שיכולתי לדמיין כשיצאתי לדרך. התחושה שיש לי את החופש, את הזמן ואת המרחב, את האנרגיה להיות כל כולי מגויסת היא בשבילי תחושה של הצלחה. בשנים האחרונות עבדתי באלפרד (New York College of Ceramics, Alfred NY) והייתה לי ההזדמנות לפסל בקנה מידה גדול יותר מבעבר. בהרבה מהעבודות נקודת ההתחלה הייתה ספקולטיבית: האם אוכל לעשות את זה? האם לא? עד כמה אוכל לדחוק בחומר? אני מוצאת שספקות שיש לי משתקפים בתגובות של חבריי לעבודה, בייחוד כשאני בונה על עגלת התנוה, אבל תמיד ברוח מעודדת.

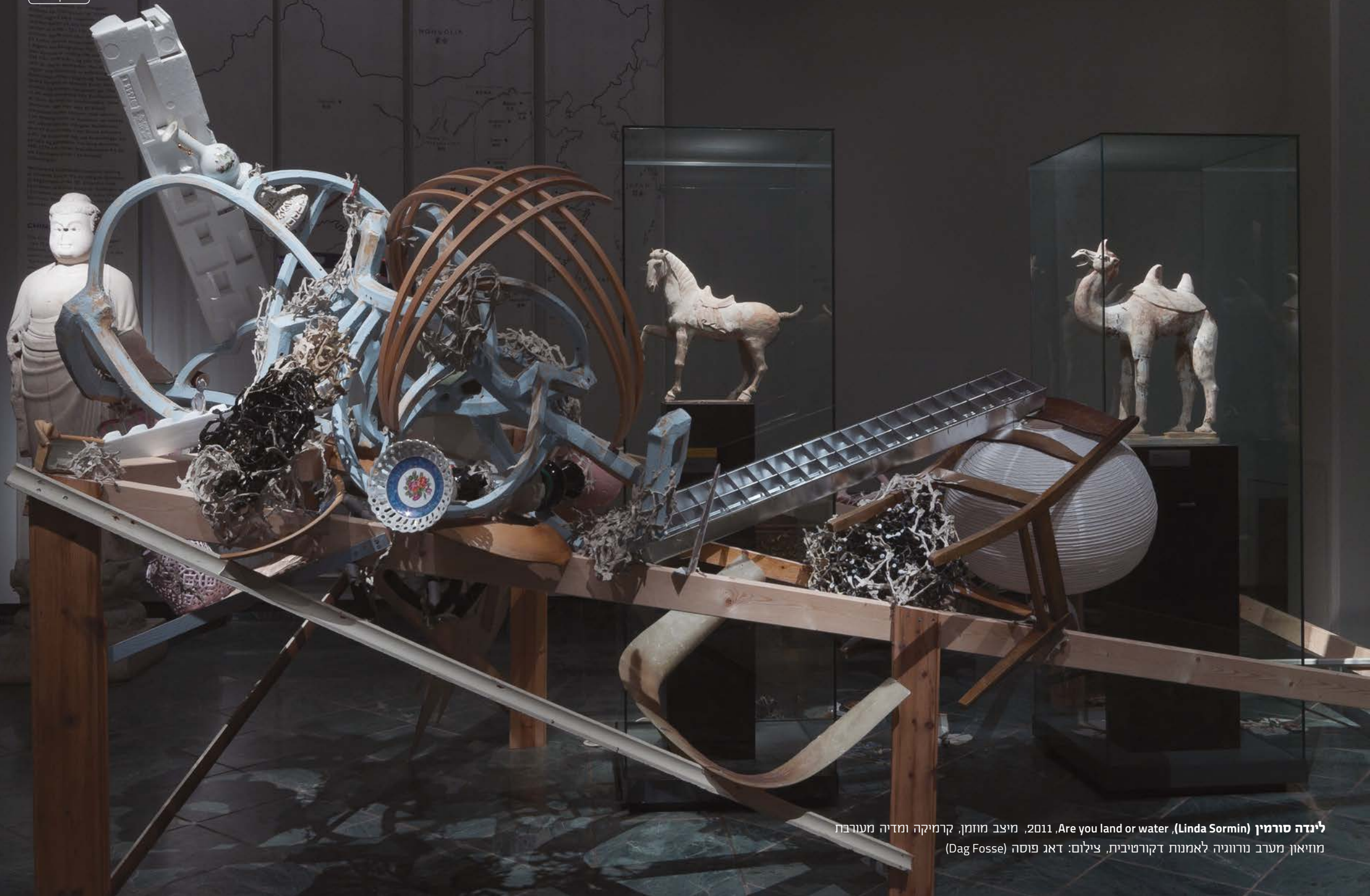
שאיפותיי ומטרותיי יכולות להיות פרטיות, אבל כשאני צריכה לבנות במרחב משותף, ציבורי, אני חשופה, ואז העבודה מקבלת ממד פרפורמטיבי, היא נצפית. אני לוקחת סיכון, וזה חלק מהאופן שאני פועלת בו, ללא קשר לשאלה אם האובייקט יצליח או לא. זה מצב של חרדה ודאגה. טוב או רע - זה מאיץ את התהליך ומעלה את רמת הדריכות והאדרנלין, משחיו ומחדד את המודעות בחיפוש אחרי הצורה והתוכן. אני מתעניינת בתרבויות שוליים, בבטן הרכה של התרבות ובמרחבים הלא-מנוסחים. האתגר הוא לחצוב במה שהכי רלוונטי לאדם בסביבה שמצפה לרמת וירטואוזיות ושליטה במדיום. קרמיקה יכולה להיות סביבה כזאת. אבל אני מעוניינת בבנייה של המפורק והלא בטוח.

כיום את גרה במרחב הכפרי של מדינת ניו יורק, מה רואים מכאן?

אני מעריכה את ההזדמנות להיות לרגע רחוקה מהמרכז הנצפה של העניינים. זה מאפשר זמן ומרחב להתבוננות ולהרהור. אני אוהבת את ההליכות ביער לצד אגמי מים קטנים ושדות, להיתקל פתאום באיילות. להתעורר לתוך שקט, לצעוד בשקט - אלה עוזרים לי להיכנס לעבודה מאומצת, מרוכזת ומחודדת במקצוע שלי. בשתיים עשרה השנים האחרונות אני מצטרפת לסדנאות מדיטציה בדממה. הרבה מהזמן ביום אני מקדישה להוראה. אני משוקעת בדיבור ובחשיבה משותפת בקבוצת אנשים. היום שלי שאפתני, מלא תנועה וריכוז פעיל. עשרת ימי הסדנה מאפשרים לי לנשט אל חלקים בתוכי שבדרך כלל נדחקים לאחור. אם עבודת הסטודיו נעה סביב האמת הפיזית, המטריאליות (Materiality) - האמת של התנועה, השינוי והמהפכים של החומה, ההיתוך וההשתברות של המבנים, דברים שאינם שלמים לעולם ותמיד מכילים את המפורק; אזי המדיטציה הדוממת היא עוד דרך לחוות אמת באופן גופני ■

לינדה סורמין (Linda Sormin), Fierce passenger, 2015, קרמיקה מוזגנת, 85/63.5/43 ס"מ, צילום: ג'ון פולק (John Polak)

לינדה סורמין (Linda Sormin), 'Are you land or water', 2011, מיצב מוזון, קרמיקה ומדיה מערבית
מוזיאון מערב נורווגיה לאמנות דקורטיבית, צילום: דאג פוסה (Dag Fosse)